

CHƯƠNG HAI MƯƠI CHÍN

THIỆT PHIẾN NHO SINH

Vàng kim ô đã lẫn mất đỉnh non cao tự lúc nào.

Giây phút chuyển tiếp giữa ngày và đêm nơi rừng đồi thật là cô tịch. Trong tiếng gió len qua kẽ lá xào xạc như tiếng dạ thần hăm dọa kẻ non gan. Một vài cánh chim cô đơn chợt vội vàng tìm chỗ ở.

Bùi Khương lo ngại đưa mắt nhìn quanh. Chàng thấy nơi chân núi phía Bắc có mấy căn nhà ẩn hiện trong màn đêm. Chàng liền bảo Hồng Phi Yến:

—Chúng ta hãy đi nhanh đến nơi đó xin trú ngụ qua đêm.

Hồng Phi Yến chỉ gật đầu rồi nhanh bước bỗng Tống Phước Hải lướt đi.

Bùi Khương cũng liền nối bước theo liền.

Vừa đến nơi, hai người đều thấy quả có một ngôi nhà tranh ẩn khuất sau chân núi đó.

Tuy là nhà tranh, nhưng rất chỉnh tề trang nhã. Ngôi nhà gồm ba dãy theo hình tam giác, mỗi dãy có ba căn. Ở giữa là phòng khách, đèn thấp sáng choang, hai bên là phòng ngủ tối om. Trước nhà trồng cây cao, trong sân trồng liễu. Hai cánh cổng tre nửa khép nửa mở.

Bùi Khương quan sát địa thế, chung quanh ngôi nhà. Chàng thấy một dãy núi vòng cung, bao bọc ngôi nhà đó. Lung núi bằng phẳng. Hai đầu nhô lên, xa trông lại giống như con cọp đang nằm vậy. Bất giác chàng khen thầm:

—Thế đất Phục Hổ Lĩnh này thật hùng vĩ. Chủ nhân nhà này chắc không phải hạng tầm thường.

Có lẽ những con bạch hạc bay trên không đập gió ào ào làm kinh động chủ nhà. Nên sau tiếng mở cửa dưới ánh đèn sáng ủa ra, một nho sĩ bước ra.

Bùi Khương đưa mắt nhìn. Chàng trai đó khoảng ba mươi tuổi, đầu đội mũ nho sinh, mình mặc áo dài, vẻ mặt tươi cười, bước tới trước mặt hai người.

Nho sinh đó nhìn Bùi Khương lộ vẻ kinh ngạc, nhưng phút chốc trở lại bình tĩnh ngay, hướng mắt nhìn sang Hồng Phi Yến, rồi quay nhìn mấy con bạch hạc vỗ cánh bay xa.

Chàng nho sinh chấp tay thi lễ, mỉm cười nói:

—Xin lỗi, phải chăng nhị vị muốn tìm nơi tạm trú?

Bùi Khương chào đáp lễ rồi nói:

—Đúng như vậy! Chúng tôi dám phiền ngài...

Nho sinh áo tím chặn lời:

—Xin chớ quá bận tâm! Tệ trạng được tiếp nhị vị quả là một hân hạnh lớn lao.

Bùi Khương lại nói:

—Ba huynh muội chúng tôi vì ham mê ngắm cảnh, nên lỡ bước không về kịp.

Chàng nho sinh chỉ mỉm cười, hướng mắt nhìn Hồng Phi Yến hỏi:

—Người trong lòng cô nương áo trắng đó, phải chăng bị trọng thương?

Bùi Khương lúc nào cũng nói thật, nhưng vì hoàn cảnh mà quyền biến nói trớ, nên khi nghe thư sinh áo tím hỏi vậy, chàng cảm thấy lúng túng, chưa biết trả lời làm sao thì Hồng Phi Yến đã lên tiếng:

—Ồ! Đúng thế! Ca ca của tôi bị trọng thương...

Đã trót quyền biến nên Bùi Khương phải nói luôn, chặn lời của Hồng Phi Yến. Chàng nói:

—Chúng tôi gặp lại người thù hồi mấy năm trước. Sư huynh tôi đối địch với chúng, bị chúng đả thương rất nặng. Ban đêm không tiện đi xa được.

Nho sinh áo tím cười nói:

—Nhị vị nếu muốn lưu lại đây để chữa bệnh cho vị sư huynh ấy xin cứ tự tiện. Cần ở lại bao lâu cũng được. Chỉ tiếc vùng này hoang vu, chẳng lấy gì đãi khách.

Nói xong chàng nho sĩ lại mỉm cười, chấp tay mời khách vào nhà.

Bùi Khương đã thầm lưu ý từ trước. Nhìn người nho sĩ này, chàng biết ngay y là một người có nội công tinh thâm. Thỉnh thoảng y nhìn lên mặt Bùi Khương với vẻ tò mò, không hiểu lúc ấy y đang nghĩ gì? Nhưng lời nói của y lại ôn hòa, nhã nhặn, không để lộ một cử chỉ nào nghi hoặc cả. Điều đó chứng minh y là một kẻ lịch lãm giang hồ.

Trong hoàn cảnh này lại gặp một nhân vật cao siêu, quả thật Bùi Khương rất lo âu. Nhưng Hồng Phi Yến trẻ người non dạ, đâu có biết được những gì nguy hiểm có thể xảy ra. Nàng đi vào nhà rất tự nhiên.

Từ mấy năm nay Bùi Khương lăn lộn giang hồ, nên đã có nhiều kinh nghiệm và nhất là sau vụ Long Hình Bát Chưởng chết đi, rồi Đàm Tiểu Kỳ và Viên Tố

Châu mất tích đã làm cho Bùi Khương dè dặt trong mọi trường hợp và hay quyền biến là vậy, với sự quyền biến không có hại gì cho ai là được.

Giờ đây tuy cảm thấy e ngại, song đã vào đây chẳng lẽ cáo lui, hơn nữa biết tìm nơi nào trú ngụ qua đêm.

Chàng hơi phân vân thì nho sinh áo tím đưa hai người đến căn phòng ngủ bên trái, đẩy cửa vào, cười bảo:

—Nhị vị tạm ở trong này. Tôi đi lấy lửa thắp đèn.

Nói rồi chàng nho sĩ lui ra ngay.

Bùi Khương thừa cơ khế bảo Hồng Phi Yến:

—Yến cô nương! Người này tuy không có vẻ xấu. Nhưng chúng ta cần phải đề phòng, không thể đem chuyện của mình mà tỏ thật với họ...

Nói chưa dứt, chàng đã nghe tiếng chân người bước vào cửa. Tiếp đó có tiếng chàng nho sinh vọng vào:

—Nhị vị đợi lâu quá nhỉ?

Rồi chàng ta lật đật đánh lửa, bước đến nơi kệ thông kê gần cửa sổ, thắp lên một ngọn đèn dầu tỏa ánh sáng khắp phòng.

Bùi Khương quan sát chung quanh, trong phòng chỉ vồn vện có một cái kệ thông bên cửa sổ, bốn ghế tre, một cái giường gỗ lớn. Trên giường mền gối xếp ngay ngắn. Phòng rộng, vật ít, trông trống trải kém mỹ thuật, nhưng được quét dọn rất sạch sẽ.

Hồng Phi Yến bước đến bên giường, đặt Tống Phước Hải nằm xuống. Nàng cởi giày cho chàng và kéo một cái mền bông phủ lên mình của Tống Phước Hải.

Chàng nho sinh áo tím chầm chậm bước lại bên giường, nhìn Tống Phước Hải, rồi lắc đầu nói:

—Sư huynh của nhị vị tuy thương thế rất nặng, nhưng thiên hạ còn có thuốc cứu được, chẳng qua...

Hình như biết mình đã lỡ lời, chàng nho sĩ liền im lặng đưa mắt nhìn ra cửa sổ.

Hồng Phi Yến nghe có thuốc chữa bệnh được cho Tống Phước Hải thì mừng rỡ và lại ngạc nhiên, trợn mắt hỏi ngay:

—Ồ! Đó là thuốc gì vậy thưa các hạ?

Nho sinh nhìn sững Hồng Phi Yến ngẫm nghĩ mà không lên tiếng trả lời.

Bùi Khương đi lại bên giường cùng đứng với Hồng Phi Yến mỉm cười hỏi:

—Phương thuốc của các hạ vừa nói, phải chăng là Huyết Sâm Quả của Đại Quang Tự ở Kỳ Liên Sơn?

Chàng nho sĩ ngáp ngừng một lát, đột nhiên cười nói:

—Thuốc hay vẫn không cứu được tử bệnh. Sư huynh của nhị vị đã đến lúc này, đâu còn sức sống lại nổi nữa.

Bùi Khương nhận thấy y đưa đẩy, biết ngay y là một người ích kỷ. Chàng cau mày một cái, nhưng rồi lại đổi thái độ lại nói:

—Không hẳn thế đâu! Thương thế của Sư huynh tôi rất nặng, nhưng không phải là vô phương cứu chữa.

Nho sinh áo tím mỉm cười, không nói gì cả, quay mình ra khỏi phòng.

Bùi Khương vừa đóng cửa lại, cẩn thận quan sát trong phòng một lần nữa, để phòng mọi bất trắc có thể xảy ra. Chàng cảm thấy gian phòng này chứa đầy vẻ thần bí, không giống như nơi các nhân ẩn thủ, cũng không phải là kẻ tu hành.

Chàng nho sinh đó, cử chỉ không có vẻ gì lạ lùng lắm so với những nhân vật trong phái giang hồ. Nhưng trên mặt, thần tình biến hóa khôn lường. Đôi khi tươi cười, lời nói ôn hòa, khoáng đãng. Có lúc nghiêm nghị nói năng lãnh đạm. Thật khó mà hiểu được y thuộc về hạng người nào.

Bùi Khương suy nghĩ rất nhiều, nhưng vẫn không có cách giải đáp được những điều nghi ngờ thắc mắc trong lòng. Bùi Khương quay sang nói nhỏ với Hồng Phi Yến:

—Ồ trong gian phòng này, tôi cảm thấy lo ngại quá! Cách bố trí trong phòng xem như có nhiều người ở lắm, nhưng sao chẳng thấy kẻ nào lộ diện, ngoài người nho sinh khi nãy? Nếu như ngày thường ắt hẳn ta phải khám phá cho ra sự thật chứ chẳng chịu để yên. Nhưng giờ đây Hải huynh bị thương nặng quá, lỡ có việc gì xảy ra e trở tay không kịp.

Ngừng một chốc, chàng nói tiếp:

—Để tránh những nguy hiểm bất ngờ, bất cứ đồ ăn thức uống trong phòng này, chúng ta cũng không nên dùng đến. Ngày mai xem thương thế của Hải huynh biến chuyển thế nào rồi chúng ta định liệu.

Từ lúc gặp Bùi Khương đến giờ, chưa bao giờ Hồng Phi Yến thấy nét mặt chàng nghiêm trọng như lúc này. Nàng gật đầu đáp:

—Tiểu muội nhất nhất xin nghe theo lời Khương huynh. Giờ chúng ta đi nghỉ nhé!

Bùi Khương liền nói:

—Được rồi, Yến cô nương ngủ đây nhé! Tôi ra phòng ngoài ngủ cho tiện.

Nói xong chàng đi lại tắt ngọn đèn dầu.

Gian phòng lại chìm vào bóng tối thâm u. Chàng nhóm bước định ra phòng ngoài, bỗng nghe tiếng chân bước nhẹ cùng với tiếng nói của nho sinh khi nãy thốt lên:

—Nhị đệ nhẹ một tý...

Tiếng nói nhỏ quá, Bùi Khương chỉ nghe được nửa chừng. Bùi Khương thấy lo ngại, nên quay trở vào phòng của Hồng Phi Yến.

Trong lúc Hồng Phi Yến bật dậy định lên tiếng hỏi, nhưng đã bị Bùi Khương nói vào sát tai nàng:

—Bên ngoài có người đến. Yến cô nương im lặng bảo vệ cho Hải huynh để tôi ra ngoài xem thử việc gì xảy ra như vậy.

Hồng Phi Yến gật đầu, đưa tay cầm lấy thanh kiếm búng nhẹ nơi chuôi kiếm, thanh kiếm dài ba thước tuột ra khỏi vỏ. Nàng bước nhẹ lấy giày mang vào, thủ kiếm canh chừng bên Tống Phước Hải.

Bùi Khương lại nhỏ tiếng căn dặn:

—Bất kể bên ngoài đánh nhau ác liệt thế nào mà tôi chưa lên tiếng gọi, thì cô nương không được rời Hải huynh nửa bước đấy nhé.

Nói xong, chàng khẽ đẩy hai cánh cửa sổ, chú ý nhìn ra ngoài rồi phóng mình qua cửa sổ nhanh như chớp, không gây một tiếng động nhỏ.

Cách cửa sổ phòng chẳng bao xa, có một cây thông cao đến mười trượng đứng thẳng giữa trời. Tàng cây um tùm che kín cả mẫu đất. Bùi Khương quan sát chung quanh rồi nhảy vút qua cây thông đó.

Bùi Khương biết đối phương là người có võ công cao cường, nội công thâm hậu, nên chàng không dám đi vòng nhà trong mà đứng yên dưới gốc thông.

Bùi Khương nhìn kỹ cây thông, thấy từ gốc đến ngọn không dưới mười trượng. Nếu không có khinh công cao siêu mà muốn nhảy lên trên đó thật không phải dễ.

Đã nắm vững địa thế, Bùi Khương liền vận khí đơn điền, vẫy hai cánh tay bay thẳng lên không. Tay trái chàng bắt một cành chìa ra, lộn một cái nhẹ nhàng, người đã đứng thẳng lên cây. Hai chân chàng vừa đứng vững, chợt nghe từ bên phải cách chừng một trượng trong một chùm lá um tùm, đưa đến một tiếng cười quái dị. Âm thanh không lớn nhưng xoáy vào tai rất dễ sợ.

Tuy bị tiếng cười bất thần ấy, nhưng Bùi Khương vẫn phân biệt được tiếng đó từ hướng nào đến, chàng ngấm vận công đề phòng.

Dư âm của tiếng cười đã mất. Đêm khuya tĩnh mịch lạ lùng! Qua một lúc chẳng nghe động tịnh gì nữa, Bùi Khương toan phóng mình đột kích nơi phát ra tiếng cười quái dị, bỗng nghe một giọng nói trầm trầm cất lên:

—Đừng có làm bậy! Người ở trong «Liệt Hỏa Tiễn» và «Độc Cốt Châm» của ta rồi. Hai thứ này nhắm vào ngươi. Hãy ngoan ngoãn qua đây, ta có chuyện cần hỏi.

Lời nói ngang tàng, âm thanh lạnh lẽo vô cùng làm cho Bùi Khương cũng phải rùng mình rợn gáy.

Bùi Khương đã chủ tâm đề phòng từ trước, nên vừa nghe tiếng nói, đã biết chỗ ẩn núp của đối phương. Chàng định bất thành linh tấn công sang, nhưng lại thôi. Sự e ngại đó, không phải chàng sợ đối phương mà lo cho người bạn thân đang mang trọng bệnh, nằm trong nhà lá của chàng nho sinh, và chàng cũng không biết giữa chủ nhân ngôi nhà bí mật kia và người vừa nói với chàng là thù hay bạn. Nếu giữa hai người đó là bạn thì không nói chi, còn nếu họ là thù thì tính mạng của Tống Phước Hải và Hồng Phi Yến sẽ khó bảo đảm.

Bùi Khương thầm nghĩ: “Ta thử xem «hắn» là ai rồi ra tay không muộn.”

Chàng vận nội công chuẩn bị, chăm chú nhìn về phía mấy cây tùng rậm rạp, cách cây thông già chàng đang ngồi chừng hai trượng rồi chàng cất tiếng hỏi nhỏ:

—Các hạ là ai mà muốn nói chuyện với tại hạ? Tại sao không xuất đầu lộ diện?

Tiếng nói từ ngọn tùng vang lên nho nhỏ, nhưng rất rõ ràng:

—Ta thấy khinh công của ngươi vừa nhảy lên cây thông đó đẹp lắm, nên ta mới phá lệ cho ngươi gặp mặt. Nếu ta có ý giết ngươi thì ngươi đã mất mạng dưới nắm «Độc Cốt Châm» của ta rồi.

Bùi Khương nghe người ấy nói ngang tàng hách dịch, chàng cũng thấy giận muốn ra tay đối phó, nhưng sợ làm kinh động đến người nho sinh, nên cố dằn cơn giận, nói:

—Được! Nếu vậy thì tại hạ qua gặp đây!

Vừa nói dứt lời, Bùi Khương đã nhảy vút sang đám cây um tùm, đứng trên một nhánh tùng lớn de ra.

Chàng vẫn chú ý đề phòng nhưng không có chuyện gì xảy ra. Cảnh vật ban đêm vẫn yên lặng.

Bùi Khương nhẹ nhàng chuyển mình qua cây tùng cao nhất, hai tay vệt mấy nhánh nhỏ nhìn vào, và thiếu chút nữa chàng phải rú lên.

Trên một thân cây, một bà già đang ngồi vắt vẻo. Hình dạng của bà ta thật quái đản! Tóc trắng lòa xòa trên vai, mặc một chiếc áo thụng xanh. Gương mặt rất xấu xí, hai mắt đều lé, lông mày xéch ngược, môi trề, hai bên má nổi lên hai lần đỏ, như được đắp bằng hai miếng thịt nhỏ. Tay mặt bà ta mang bao tay bằng da thú, đang nắm chặt cái gì trong đó không biết, tay trái cũng có bao đang mân mê một vật gì màu tím.

Bà ta trở mắt nhìn Bùi Khương thở dài một tiếng, bỏ quả cầu vào bọc da beo mang trên lưng, tay quạt ngược ra sau, lòn vào túi, như cất một vật gì.

Bùi Khương thầm nghĩ: “Chắc có lẽ tay phải của bà ta nắm «Độc Cốt Châm».”

Bà lão xấu xí chỉ nhánh tùng kế cận nói:

—Hãy ngồi đó! Ta có chuyện muốn hỏi ngươi!

Bùi Khương lẳng lặng chuyển sang ngồi đối diện với bà ta.

Bà lão này tuột bao tay, để lộ hai bàn tay nõn nà, trắng mịn, những ngón tay búp măng thon dài mềm mại. Với hai bàn tay đó, không ngờ lại là đôi tay của một bà già có khuôn mặt quái dị kia. Bà ta nghiêng người một chút, quay bên phải nhìn về hướng nhà lá.

Bùi Khương nhói cổ nhìn theo, bất giác giật mình, thì ra bà già này mượn chỗ cây lá rậm rạp này để dễ dàng quan sát mọi việc xảy ra dưới ngôi nhà bí mật ấy. Chàng nhủ thầm: “Như vậy thì từng hành động của ai trong nhà kia đều không thể tránh khỏi sự theo dõi của bà lão này. Thế này thì mọi việc của mình, từ lúc mới đến, cho đến khi nhảy vọt ra cửa sổ đều bị bà ta phát giác cả.”

Bà lão kéo nhánh cây che kín lại, quay qua phía Bùi Khương cười nói:

—Trẻ như thế mà đã có kinh công tuyệt đỉnh, vậy chẳng hay thiếu hiệp đến đây với mục đích gì?

Bùi Khương chưa kịp trả lời thì bà ta lại hỏi:

—Nhưng thiếu hiệp có biết chủ nhân ngôi nhà ấy là ai không?

Bùi Khương lạ lùng hỏi:

—Là ai thế?

Bà lão chỉ cười một tiếng khô khan đáp:

—Thiết Phiến nho sinh!

Bùi Khương ngạc nhiên hỏi tiếp:

—Chủ nhân của ngôi nhà ấy là Thiết Phiến nho sinh?

Bà lão gật đầu đáp:

—Đúng vậy! Có phải người thấy chàng nho sinh ấy rất phong nhã, đúng là một người học nhiều hiểu rộng không?

Bùi Khương gật đầu:

—Đúng thế! Vị chủ nhân...

Bà lão quái trợn mắt nói:

—Hừ! Đúng à! Người đừng xem bề ngoài của Thiết Phiến nho sinh mà lầm! Thật sự hắn là một kẻ xấu nhất trên đời này. Cái tài văn võ còn giúp hắn thêm mưu mô xảo trá, lời nói mật ngọt nhưng lòng dạ hiểm độc khôn lường.

Nữ quái đột ngột ngừng tiếng, hai hàm răng cắn chặt, biểu lộ sự căm thù tột độ Thiết Phiến nho sinh.

Bùi Khương tuy đã bước chân vào chốn giang hồ, nhưng đều bị hoàn cảnh đẩy đưa và đều phải đối phó với những hoàn cảnh đặc biệt nên còn nhiều nhân vật trong chốn giang hồ làm sao chàng biết cho hết được, như nữ quái bà này và chàng Thiết Phiến nho sinh kia vậy.

Nữ quái căm phẫn nói:

—Việc này đã trải qua mấy chục năm, Thiết Phiến nho sinh còn nổi danh trên giang hồ, có lẽ lúc người còn trong bụng mẹ, nên không hiểu hắn đâu.

Nữ quái thở dài, lắc lư cái đầu tóc bạc tỏ vẻ chán chường rồi đưa mắt nhìn trời.

Dẫu là một người thông minh, Bùi Khương vẫn không biết nữ quái bà và Thiết Phiến nho sinh ai là thù, ai là bạn với chàng. Chàng chỉ hiểu được rằng, nữ quái này và người nho sinh chủ nhân ngôi nhà kia đã có một mối thâm thù huyết hận, nhưng chàng cũng không bận tìm hiểu tận nguồn gốc làm gì.

Bùi Khương ngẫm nghĩ: “Ta nên giúp đỡ nữ quái đối phó với Thiết Phiến nho sinh hay là giúp Thiết Phiến nho sinh đẩy lui nữ lão quái này?”

Bùi Khương phân vân một lúc, không tìm ra giải pháp tiện lợi nên chàng nhìn nữ quái hỏi:

—Lão bà gọi tại hạ qua đây chỉ nói bấy nhiêu đó sao?

Nữ quái bà chìm trong dĩ vãng thương đau, nên chẳng nghe rõ Bùi Khương nói gì, nên quay nhìn chàng hỏi:

—Người vừa nói gì?

Bùi Khương thấu hiểu tâm trạng của bà, nên vẫn bình thản lặp lại:

—Lão bà gọi tại hạ qua đây chỉ nói chút chuyện ấy thôi sao?

Nữ quái tay sờ hai vết nhăn đỏ bầm trên mặt, lạnh lùng nói:

—Ta nói cho người hay, Thiết Phiến nho sinh ngoài mặt nho nhã, nhưng tâm nó rất hiểm độc, chẳng khác nào con quỷ sống.

Bùi Khương lo lắng hỏi:

—Lão bà nói sao?

Nữ quái cười chua chát nói:

—Thiết Phiến nho sinh là một con quỷ sống! Thân thể ta đến nỗi này cũng vì nó!

Bất giác Bùi Khương đưa tay vạch càng tùng, phóng mắt nhìn vào nhà lá, thấy không có gì khả nghi, chàng mới yên tâm quay lại nhìn nữ quái hỏi:

—Lão bà ẩn thân trên cổ tùng này, có phải để chờ cơ hội báo thù không?

Nữ quái đáp:

—Nếu ta muốn âm thầm hạ độc thủ nó, để rửa sạch cái hận trong lòng, thì cần gì phải ẩn thân trên đây, chịu cái cực khổ của mưa gió?

Bùi Khương lấy làm lạ hỏi:

—Vậy lão bà có mục đích gì?

Nữ quái bà nghiêm nghị nhìn Bùi Khương, hỏi lại:

—Người đừng hỏi già này có mục đích gì, mà hãy nói người có muốn giúp ta không đã?

Bùi Khương cau mày hỏi:

—Hãy nói cho tại hạ biết việc gì đã chứ?

Nữ quái bà hơi giận nói:

—Phục Hồ Lĩnh này có thứ võ lâm dị bảo, nên đã mười lăm năm nay, Thiết Phiến nho sinh ở đây, mục đích giữ hai bảo vật ấy, vì hấn sợ lọt vào tay người khác. Hừ! Hấn đâu phải thật sự quy ẩn.

Bùi Khương nghe nói giật mình, nhưng cố làm ra vẻ thản nhiên cười nói:

—Vật gì mà có thể giữ nổi Thiết Phiến nho sinh ở mãi Phục Hồ Lĩnh này mười lăm năm và lão bà cũng phải chịu mưa gió, ẩn thân trong cây cối rậm rạp này?

Nữ quái bà nghĩ một lúc, nói:

—Hai vật này đều là những kỳ trân võ lâm! Nếu người bằng lòng chịu giúp ta thì ta sẽ nói cho người nghe, còn không muốn giúp ta thì ta chẳng ép bức.

Bùi Khương hoài nghi nói:

—Lão bà hãy nói trước tên hai bảo vật đó, để tại hạ xem có thể giúp được lão bà không?

Nữ quái bà thản nhiên cười nói:

—Có giúp hay không tùy người. Ngọc Thủ La Sát này đâu phải cần người giúp đỡ mới làm được việc?

Bùi Khương cũng đáp:

—Lão bà không cần, chẳng lẽ tại hạ lại xin giúp vô lối như vậy sao?

Chàng liền quay mình nhảy qua một cành tùng khác, cách nữ quái hơn một trượng. Hai người đối diện nhau, nhưng cùng im lặng, mỗi người theo dõi một ý nghĩ.

Bỗng tiếng cười khe khẽ từ trong nhà tranh đưa ra...

Bùi Khương sực nhớ lại những lời của Ngọc Thủ La Sát đã nói lúc nãy, nên trầm nghĩ: “Thiệt Phiến nho sinh là một con quý sống, tâm cơ hiểm độc, Hồng Phi Yến lại quá ngây thơ, nếu người nho sinh ấy mà ra tay thì Hồng Phi Yến sẽ nguy tai...”

Bùi Khương chợt sợ hãi, vội vạch mấy cành tùng, rồi sử dụng thế «Bạch Hạc Lạc Hình», từ trên cao bảy tám trượng bay thẳng xuống. Khi sắp xuống đất, chàng lộn nhào mấy cái, rồi nhẹ nhàng đứng xuống. Tiếp đó chàng nhún mình một cái đã đến cửa sổ. Không kịp suy nghĩ nhiều, Bùi Khương đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa sổ, tung mình nhảy vào.

Bỗng lửa chớp sáng, cây đèn dầu thông trên kệ đã được thắp sáng lên. Bên kệ đèn, chàng nho sinh đang đứng mỉm cười, trên tay còn cầm mỗi lửa.

Bùi Khương quay nhìn trên giường Tống Phước Hải nằm, thấy mền gối ngổn ngang. Tống Phước Hải và Hồng Phi Yến đã biến đâu mất rồi.

Chàng nho sinh thông thả cười nói:

—Các hạ có thân pháp tuyệt diệu, vậy chẳng hay các hạ là đệ tử của vị kỳ nhân nào?

Bùi Khương thấy Tống Phước Hải và Hồng Phi Yến không còn nơi đây, lòng lấy làm lo ngại, nhưng cũng cố ý giữ vẻ bình thản, hỏi:

—Các hạ có phải là Thiết Phiến nho sinh không?

Người nho sĩ ngạc nhiên, trở mắt nhìn Bùi Khương, nói:

—Đúng thế! Còn các hạ... các hạ là ai?

Bùi Khương giọng lạnh lùng nói:

—Các hạ không cần biết ta là ai, mà trả lời ngay sư huynh, sư muội của ta đâu rồi?

Chàng thầm chuẩn bị ra tay.

Thiết Phiến nho sinh trở về với sự bình thản, khẽ cười nói:

—Các hạ chớ lo lắng! Tại hạ tạm thời đưa họ đến một nơi an toàn nghỉ ngơi. Các hạ tin rằng Cổ Vân Hàn này chưa đến nỗi ám hại một người thương thế trầm trọng và một thiếu nữ trẻ đẹp đâu. Nếu các hạ không tin thì hãy theo tại hạ sẽ rõ!

Bùi Khương thấy Thiết Phiến nho sinh nói năng nho nhã, lòng đã tin nhưng nghĩ lại câu chuyện Ngọc Thủ La Sát vừa nói, chàng đâm ra phân vân tự nhủ: “Không biết hấn nói thật hay láo, mà thái độ của hấn quá tự nhiên thế kia? Nếu hấn nói lừa thì quả là một kẻ điểm xảo vô cùng. Mình phải thận trọng, nếu không lại rơi vào cạm bẫy của tên ma đầu này!”

Thiết Phiến nho sinh thấy Bùi Khương nửa tin nửa ngờ, nên than dài một hơi, giọng nói như phân trần:

—Có một vị sư huynh của tại hạ từ trên núi xuống, báo tin cựu thù năm xưa đã tìm được chỗ ẩn cư của anh em tại hạ. Không đêm nay, thì ngày mai thế nào cũng đến đây, như thế không làm sao tránh khỏi một trận sống mái. Vì sợ không rảnh tay bảo vệ và e làm kinh động đến sư huynh các hạ, nên tại hạ mới dời họ đến nơi khác, không dè làm các hạ phiền lòng.

Nếu không được Ngọc Thủ La Sát nhắc nhở trước thì Bùi Khương đã tin lẹ rồi. Nhưng nhờ được cảnh cáo trước nên chàng không dám có ý định bảo Thiết Phiến nho sinh dẫn đi xem chỗ Tống Phước Hải và Hồng Phi Yến tạm ẩn, vì e ngại bẫy của đối phương sắp sẵn.

Bùi Khương xoi mói, nhìn Cổ Vân Hàn, nói:

—Ồ! Chuyện gì cựu thù tìm đến! Các hạ ẩn cư trong Phục Hồ Lĩnh này chẳng qua là vì hai bảo vật võ lâm mà các hạ muốn chiếm giữ cho riêng các hạ đấy thôi.

Sắc mặt của Thiết Phiến nho sinh thay đổi liên liên, hấn bước lùi một bước, vẻ hào hoa tan biến mất. Cổ Vân Hàn lớn tiếng hỏi:

—Người là ai? Hãy nói mau?

Bùi Khương thấy thái độ của tên ma đầu như thế, càng tin lời Ngọc Thủ La Sát là thật. Chàng nhíu mày, cất giọng khinh khỉnh:

—Người không đáng hỏi tên ta...

Chàng nói chưa dứt lời, đột nhiên nghe một tiếng kêu dài tự xa đưa đến.

Một luồng gió nhẹ thổi đến, ngọn đèn dầu xao động trong phòng, lại xuất hiện thêm một ông già mặc áo thụng xanh đậm.

Bùi Khương tức giận nói:

—Được! Các người có bao nhiêu cứ xông ra hết đi!

Thiết Phiến nho sinh thành linh tắt ngọn đèn dầu thông, trong phòng trở nên tối om.

Bùi Khương sợ Thiết Phiến nho sinh thừa cơ hội trốn thoát, nên nhanh nhẹn nhảy vọt đến, tay trái như chớp nhoáng đánh ra.

Ngay lúc đó, từ bên ngoài vọng vào một tiếng thét, tiếp theo một điểm sáng như sao, phóng vào cửa sổ.

Thiết Phiến nho sinh đang đứng quay hướng vào phía cửa sổ, thấy tay quyền của Bùi Khương chặt tới, vội nhảy nhanh về bên trái mấy bước, nên ám khí đánh lén sau lưng Cổ Vân Hàn lại nhằm ngay mặt Bùi Khương bay đến...

Sự việc xảy ra chỉ trong chớp mắt, Bùi Khương không thể truy kích tên ma đầu được nữa, dùng chưởng biến thành trảo, luồn tay qua tóm ngọn phi tiêu bay đến nằm gọn trong tay chàng. Thiết Phiến nho sinh cười khe khẽ nói:

—Giỏi thật! Giỏi thật!

Câu nói chưa dứt, Cổ Vân Hàn đã vọt ra khỏi cửa sổ.

Bùi Khương lệ làng phóng người vọt theo, nhưng khi chàng nhảy ra đến cửa sổ, thì một vệt sáng vàng đã phóng tới mặt. Ám khí không phát tiếng động, kẻ sử dụng cũng không lên tiếng báo trước, nên không phải là Bùi Khương thì đã mất mạng rồi. Bùi Khương nổi giận, tại sao kẻ ném ám khí không chịu phân rõ ai thù ai không, mà bỗng dừng lại cố ý nhắm vào chàng mà ám hại. Đã thế, kẻ đó lại còn dùng loại «Phù Dung Kim Châm» kịch độc. Nếu Bùi Khương không ngấm vận chân khí hộ thân gặp lúc nguy hiểm này, cũng khó né tránh cho được.

Bùi Khương không truy kích được Thiết Phiến nho sinh nữa, chàng lại đứng im một bên quắc mắt xem xét...

----- oOo -----